

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

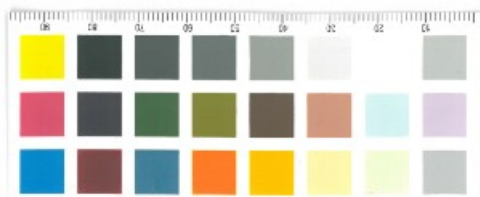
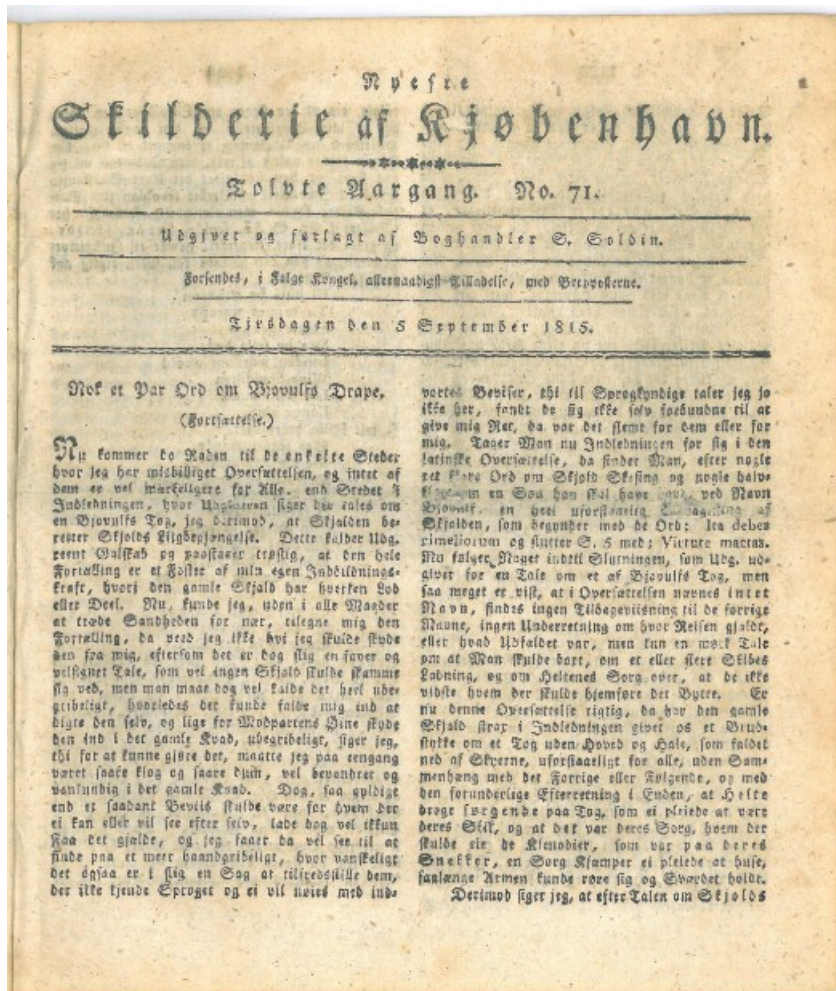
Titel: Udrag fra Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1122. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_254-txt-shoot-idm328/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Galde og Gævnildhed, følger en Betragtning over Trofæden som maaske skæbte hos en gammel konges Rindør, hvorved end videre dannes en naturlig Overgang til en fore Fortælling om, hvorledes Skjalds Fremfer, endnu efter hans Død, vilde ham Trofæde og Hæderlighed. Nu vil Ingen nægte, at Dette udsætt er lange rimeligere, at det er søst utroligt om en Skjald, der viser at han var ingen Kæmpe i sin Kunst, at han vilde staa i Indledningen rykke os ind i en mørk Tale, som huerken er kunget eller stuet, men uden Sammenheng at alene med hans Hovedsag, men med Alt i Digtet; og derimod høit rimeligt, at han i Indledningen, der so unødvendig begynder med Skjalds Driid, vilde ene og alene forberige Høfommelsen af Høfgedes og Skjaldsingeres Stamfæder, og kunde der da, efter hans Død, endog blot være et ufuldendt, hvilken af de to Fortællinger Man skulde vælge, da maatte min upaatvovelig faaces uden videre Betænkning. Men nu tør jeg paastaa, at om min Fortælling var, med Hensyn paa Skjald og Sammenheng, nok saa upassende og Ulys, derimod i disse Hensender den meest rimelige, jeg thiinge dog klare Ord til at løse min tvivl, og da skal jeg stræbe at vise, ved Ord for Ord at gjennemgaae de vigtigste og klarste Linier.

Him ha Skuld gewat
 To gellap hwiæ
 vil Udgjæverens overfætte: "da han skulde begive sig bort til bestemte Tid" jeg har derimod i Rimet overfjet:

Da Skjald var hengangen
 I Døden til Hæ.

At nu Skuld berodder i Eroget huerken meer eller mindre end Skjald, det være nu Vaabenet eller Manden læse Digter saavel som Kviton, at gewat (Imperfekt af gewitan) berodder ligesom det danske gik borte haare enhver Hæve og den lange Hætte, kan Man og lese i Sommers Drikken, og heraf se der da klart, først, at Skuld har maaske berodde Manden Skjald, siden Gang og Hættelie følger efter, og dernæst, at hvis Sammenhængen tillader det, kan selv disse blotte Ord aldeles rigtig overfettes: Skjald døde. Men her behøve vi ikke at tage det saa snop, thi skolem to er Hæ, skolem er ogsaa skap og gellap Trin, Hæd og kwile Dyhold, Hwile, og nu kan dog vel ingen

twile om at her staaer om Skjald at han døde, og at min Overfættelse er den eneste rigtigste. Hverledes nu Udgjæverens er kommet til sin, kan Ingen forde opløst af mig, men Saameget vil jeg dog sige, at han har gjort det klare Substantiv Skuld til Imperfekt af Dæket soolden som fundum stæret Skuld, men almindelig, som ogsaa her i Digtet s. Ex. S. 82, sooldo, hur de, i Kud e, og gjort det klare Imperfekt gewat til Infinitivet gewitan, og paa den Maade kan Man rigtigst næst sige sære Ring ud.

Hi hine ha arbaron
 To brimes waroþe
 Swa se gellap
 Swa he kella had
 þenden wardum weold
 Wine Soyldinga
 Leof hindruma
 Lange ahte.

I mit Hæim hæter det:
 Saa søge i Hænde
 Er hørlige Swæde
 Det sig af Kong Skjald,
 Til Stranden de bare
 I forcelig Stæde
 Den Hættelie saa kold,
 De sigt udfædd,
 Som selv han besøst,
 Mens Tungen han rædd
 Paa Kennitshæst
 Og stædt med Hætte
 De Hætte saa ude
 Sammenen god Dag.

Det dret staaer der: De hem da hendare til Hættelie Hætt, de sære Skaldbræde, som selv han had, mens han havde Ord i sin Mægt, den Skjaldsingerens Den, den klare Hættelie, temmelig lange. Er nu dette rimeligt saa, som det dog vistlig er, da er det jo ogsaa vist et Digterens formelle hævende Skjalds Mand har hans Ring til Stranden efter hans Besøling i sit Hættelie Dage, og altsaa er min Overfættelse iffe, som Udg. sære, Galkod, men et frit Udtryk af den gamle Skjalds utvillkomne Mening. Hvad derimod Udgjæverens Overfættelse er, maaske Andre bedømme, naar jeg nu staaer den auser og gjennemfætte: "Hættelie samletis ved Strandbrædden. Sine

